

PAKITU

—I no se'n dona vergonya de fer aquest ofici?
 —Tothom té de viure en aquest món...

Aquest número ha sigut passat
 per la censura militar.
 AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

TEATRE COMIC
Companyia Rojas - Caparó
EL SALTO DE LA MUERTE

TEATRO NOVEDADES
(Circo ecuestre)
Grandes funciones todos los días tarde y noche
LOS OSOS COMEDIANTES
Cada semana nuevos debuts

TEATRE ESPANYOL
Companyia SANTPERE - BERGES
Gran èxit **MARIONETES**

ATENCIÓ! **SOTANO BAR**

Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al
BONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, fiambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor.
Telèf. n.º 2791 A

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.
Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

ALQUILER DE MUEBLES **CAMERA SEVILLANA**

Paseo de Gracia, 101, (Rosellón)

Teatro Principal Palace

Direcció artística: Manuel Sugañes :: Entrada lliure
CADA DIA TARDA I NIT

Color a programa de varietès i atraccions

Amalia Palou * EUGÈNIA ROCA * Bonetti

Gran èxit **LES PARADIS ARTIFICIE**

dans **VELL i NOU PALACE REVUE**

Gran ballet pour les **PALACE GIRLS**.—Festes tabari-
nesques al Cabaret, prenent-hi part les artistes de
PALACE REVUE

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 185. Telèfon 197 G.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Bar-
celona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon priva-
Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

Ja ho dèiem!...

Quan menys un pensa... salta la llebre.

Demà es posa a la venda el

Calendari de PAKITU per a 1924

Si no us aïanyeu us quedareu sense!

Es espetarrant de debò-No badeu!-Preu: 1'25

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 3753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3—
Estranger . . . . . 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

DE pisos per llogar, potser sigui veritat que no n'hi hagi molts; però de cases per vendre, a l'abast de totes les armilles, en aquesta època de l'any sol haver-n'hi tantes com vulguin.

No tenen més que anar a donar un tomb pes la plaça Nova o per la de Sant Jaume, i allí trobaran de tot. Casetes de pagès plenes de bestioles; barraques sumptuoses, de suro adornat amb blanc d'Espanya, que talment sembla neu; estables preciosos que donen ganes de quedar-s'hi a viure, i demés allotjaments que no tenen altre defecte que el d'ésser una mica massa petits.

Com vostès hauran endevinat, ens referim a la famosa i tradicional fira de Santa Llúcia, que sembla imaginada per alguna Cooperativa de Cases Barates, però que en realitat no és més que un acte de propaganda conservadora, perquè tendeix a la difusió i foment de la propietat privada.

Cada nano que per la diada de Santa Llúcia adquireix una finca d'aqueixes en què abunden el cartró, el suro i la molsa, sent néixer al fons de la seva ànima un amor a la propietat, que el posa en camí d'arribar a ésser amb el temps una mena de Pich i Pon.

Es per això que potser fóra convenient proclamar a l'esmentada santa patrona de la Cambra de la Propietat Urbana, amb lo qual ella, milionària de posició, i els propietaris, li pagarien un deute que és de justícia.

No els fa pena que una senyora que tant ha fet per ells, estigui encarregada allà en el Cel del Negociat de Cecs?

Perquè, ja se sap: quan un té pa a l'ull, o se li fica una brossa, o pateix de lleganyes, etc., etc., va i s'encomana a Santa Llúcia, perquè és com posar oli en un llum.

Aquesta iniciativa la vam exposar no fa gaire a un amic nostre que té molta influència al Sacre Col·legi, perquè és on ell va aprendre-hi les beccoles, i va dir-nos que anàvem errats de comptes.

—En primer—afegí,—és que vosaltres no heu capít la importància que el ram òptic té per la humanitat, doncs ai del dia en què arribem tots a no veure-hi de cap ull! I, per altra banda, podem estar segurs de què la Santa troba més bons tractes entre els malalts dels ulls que no tindria amb els propietaris. Aquests serien capaços d'a-

pujar-li el lloguer de la capella així que es derogui el decret d'inquilinat.

Doncs, sí: com els deia, això de l'ull té més importància del que a primera vista sembla.

Compteu, sinó, les vegades que s'ha dit allò de què *los ojos son el espejo del alma*, que si tinguéssiu una pela per cada vegada que això s'ha repetit, serieu més rics que la mestressa de cà la Brígida.

D'una persona agradable se sol dir que té un ull que li parla; i d'una fastigosa, que té un ull que li canta.

La xicota més barcelonina de la nostra literatura teatral es va fer cèlebre pel seu ull, i per això li deien «la Marieta de l'ull viu»...

De les dones-sargantanes, o sia, d'aquelles aficionades a fer el salt, se'n diuen *ulls de poll*.

Per lliurar-vos de tots els perills imaginables no teniu més remei que el d'obrir l'ull.

Ara, que, com que tots els extrems són dolents, n'hi ha que, per obrir-lo massa, i fins per *dormir amb l'ull obert*, s'exposen a certes intromissions, que de moment els donen... un disgust, encara que més tard puguin trobar-hi gust.

L'ull, ultra això, té una varietat i una extensió que *abarca* tots els ordres de la vida privada i pública. Fins recordeu que en el ram de la política (R. I. P.) teníem uns Ulls més famosos que els ullassos de la Pastora Imperio.

Lo únic que escasseja són els ullons; el dia que els ullons abundin, no estaran els cecs en majoria, ni els bornis governaran.

El nostre amic va acabar el seu monòleg *fent-nos l'ullet*.

ESPUERNES

Deixa'l dir, nena, a ton pare,
que si tu m'estimes bé,
viurem com el peix a l'aigua,
tu fent cotilles, jo... rê.

—
Per tu ploro, per tu ric,
per tu visc, per tu sospiro.
Per tu tinc tot un armari
de roba en el *Montepio*.

—
M'admira molt ton cabell,
m'admira la teva cara;
prò encar m'admira molt més
el que tinguis tanta barra.

VUITS I NOUS

Hi ha homes que fins al fer la ganyota definitiva estan d'ullera. Vegi's, com exemple, aquest anunci que portava el diari de Viena *Neue Freie Presse*:

«El senyor Karl Alexander Veidlinger, enginyer, envia els seus millors saluts a aquells dels seus amics que no l'han oblidat, i té l'honor de fer-los avinent que ha mort l'1 de setembre darrer, a un quart de deu del vespre, havent assolit l'edat de 75 anys, cosa amplemment suficient.

«Ha estat incinerat el dia 25 de setembre i les seves cendres han estat trameses a Praga, on seran inhumades.»

Vet aquí un home que no era amic d'acomiar-se a la francesa.

***

Els japonesos, ultra ésser molt trempats, són força originals. Vegi's la llista del que volen que sigui la muller escollida per al *tálamo*. Gairebé res. Comptin:

«Primer. Aquella que abaixa els ulls i se li teneixin les galtes de púrpura, com els arços de tardor, quan els homes li dirigeixen la paraula.

Segon. La que mai, en cap forma, contradigui a sos pares, germans, parents i amics.

Tercer. La que, sense ésser formosa, té un no sé què que la fa encantadora i arrenca sospirs dels que la contemplen.

Quart. La que no penja son saber dels nassos per exhibir-lo.

Cinquè. La que mai deixa veure sa ira, i quan riu no ho fa a riallades.

Sisè. La que té menys quantitat de vanitat i l'esperit net.

Setè. La que no llença a cada pas abundants llàgrimes.

Vuitè. La que és poc gelosa i desconfiada.

Novè. La que té el rostre net i ovalat, de perfil correcte, contorn ple i mirades que llençen amorosa ternura.

Desè. La que es vesteix sense petulància.

Onzè. La que no pronuncia més de cent paraules per minut.

Dotzè. La que no empra les hores en arranjarse el pentinat.

Tretzè. La que prefereix sa casa al carrer.»

Que n'hi deuen haver pocs de casaments al Japó!

***

Copiem d'un diari de Colòmbia alguns trossos

del *Tratado del perfecto sinvergüenza*, que publica. El saber no ocupa lloc:

«Amese a sí mismo sobre todas las cosas. (Exemple, en Xenius.)

«Nunca diga lo que sienta ni sienta lo que diga. (En Cambó, per cas.)

«La osadía: esa debe ser su característica principal. (Qualsevol diputat albista.)

«Ninguna idea es buena si no es suya. (Vegi's l'Unamuno.)

«Cualquier procedimiento es bueno para triunfar. (Benavente.)

«Nunca nade contra la corriente. (Puig i Alfonso.)

«No se acueste sin haber hecho algo en beneficio propio. (Es una màxima ideal, oi?)

«Procure engordar: los gruesos siempre tienen cara de buenas personas. (Com en Pérez d'Arroces.)

«No crea lo que digan los periódicos; pues ellos dirán lo que usted quiera que digan. (Foronda.)

«Dése aspecto de seriedad y use gafas o espejuelos ahumados. (Morera...)»

«Dé limosna; pero hágalo en los sitios públicos para que adquiera fama de caritativo. (La senyora... X.)

«Cuando haya que defender la patria diga que usted es socialista y que todos los hombres son sus hermanos. (Dóna bons resultats.)

«No se meta en revoluciones; pero sùmese en ellas si triunfan. (Lerroux.)

«Siga este proverbio árabe: cuando un perro tenga dinero, dígame señor perro. (Vidal i Guardiola.)

«Procure que lo vean con libros en la mano para que se figuren que usted lee mucho. (Pujols...)»

«Usted no está obligado a cumplir los pactos y compromisos que no le favorezcan. (Aquest és dels nostres.)

«Legal es todo aquello que le reporte a usted algún beneficio. (Un ex-regidor.)»

Ho tindrem present.

***

Diu un estadístic alemany que els homes pronunciem, per terme mig, unes 12,000 paraules al dia.

Es queda curt. Nosaltres coneixem a un Vila Teixidor, a un Alòs, a un Valentí i Camp, que doblen la taxa.

Ah! I no els parlem de les dones!

—M'agradaria veure com li cau el vestit nou, senyoreta.

—Insolent!

:: FEMINAL ::

UNA lectora em pregunta quina és l'època millor per casar-se.

En realitat, estimada amiga, ara que això dels casaments volen més alts que els abrics de pells, qualsevol temps és bo per tirar-se de cap a la vicaria. Vull dir, que si vostè està ensumant una *proposició*, un *partit*, encara que sigui més pelat que el reformista, no dubti gens; així que ell obri la boca, digui: fet!, i sense deixar-lo repensar tiri endavant les atxes, i no pari fins al tàlam. Al tàlam pari tant com vulgui, que per això s'ha fet.

Ara, si vostè en té algun enganxat pel nas, d'aquells que tenen les ales arranades i que ja no poden volar; d'aquells que estan més cuits que un pollastre rostit, i es vol donar el *gustasse* de dur-lo a vendre el dia que li

passi pel cap, segons les condicions climàtiques o les festes del Calendari, ja és més comprensible la seva consulta.

En aquest cas, podem anar estudiant les èpoques de l'any en relació amb l'himeneu, i probablement trobarem una data aprofitable.

Si vostè es casa ara, o sia pels volts de Nadal, tindrà l'avantatge de què, com que fa fred, el seu marit l'abraçarà més fort que mai, i enlloc es trobarà tan bé com a dintre el llit. Demés, no s'haurà d'esperar gaire a lligar-se amb l'*indisoluble*, que això també és un avantatge.

També se solen fer molts casaments per la temporada de Carnestoltes, perquè, com que hi ha tants balls, la gent diu: «Som al ball i hem de ballar, encara que sigui damunt d'un catre».

Si escollim Setmana Santa, quan apunta la Primavera i tot fa la florida, el matrimoni es rodeja de poesia. Ara, que molts dels que es casen per aquest temps traslladen el Calendari, perquè acostumen a fer Pasqua abans de Rams.

L'estiu només té un avantatge: que amb la calor la

cigala s'excita; es posa a cantar i teniu música de franc; allò que en diuen un concert econòmic.

N'hi ha molts que també es casen al fort de l'estiu, perquè es tracta de l'època de les figues, i diuen que la lluna de mel és més dolça.

Els partidaris de la tardor són els temperaments romàntics, els que canten a la lluna; però en aquest temps l'home està molt exposat a una desil·lusió, perquè és quan a les dones més ens agrada somniar truites.

Cap a entrada d'hivern, o sia per Tots Sants, no es casen més que els vidus. Cada any, per la diada dels Morts, tots ells, homes i dones, es donen cita: fan una mena de fira al cementiri; una fira de mitjos matrimonis per llogar, tan important com la fira dels pollastres, i no falla: al cap de pocs dies, perquè tots tenen pressa, ja donen feina als capellans i nou o deu mesos després a les llevadores.

De manera que, fet i rebatut, és allò que es diu: «Roda el món i torna al Born»; després d'una excursió per les dates de l'any, arribarem a la conclusió de què els volts de Nadal són el temps més indicat per deixar-se tirar les amonestacions.

Només em resta donar-li un bon consell: llegeixi bé tot el que li acabo de dir, i, quan n'estigui ben empaçada, faci el que li dongui la gana.

LA BARONESA DEL CIRI-TRENCAT

—Què li ha fet en Lluís al teu home, que aquest no el pot veure?

—Era promès meu i va renyir amb mi...

LA SORDERA DEL SENYOR JOANET

El senyor Joanet era sord. Però sord com un bagul o com una nena de tel·lèfons. No sentia res. Amb dir-los que es va morir son pare... i no ho va sentir! No va poguer acabar la carrera, puix en el exàmens, com que no sentia les preguntes del Tribunal, responia: «*Glorificat toca malinas*» i va tenir unes carbasses que no en fa una carbassera prolífica.

No es va poder casar per no encertar mai a respondre a to a la consabuda pregunta davant de l'altar.

El va matar un camió, degut també a sa sordera. No el va sentir venir i quedà aixafat com una coca.

Després, al cap d'uns 12,000 segles, vingué el Judici final. Tots els difunts, com un sol home, abandonaren llurs tombes i feren cap a la presència de Déu. Es a dir, tots, no. Hi faltava el senyor Joanet. El seu cos, o més ben dit, la pols del seu cos, no es mogué del nínxol on reposava. Fou l'únic que no comparegué al Judici. I no saben per què? Per culpa de sa maleïda sordera. El senyor Joanet no sentí les trompetes del Judici final.

LES DUES GRANDESES

RAONAMENT FILOSÒFICH ESMENTAT
EN LA CAMBRA DE LA VIRILITAT PEL
MEMBRE FRA A. TAROT : MDCCCVIII

«*Adhuc sub iudice lis est.*»

En Joan, home forà e fornit, n'era possessor d'un ase. La muller d'en Joan, força n'estava enamorada de l'ase, perquè n'era ferm e vistós en... cosa més lamatiua que en altres ases.

Et vet aquí que la Mònica, ainsí s'anomenava la muller d'en Joan, dixi a una seua amiga:

—Quant n'estich de trista! Non me regala prou lo meu marit, car n'és molt poca cosa en això de la... saviesa! *Jure et fácto!*, o *altitudo!*

E de lo esmentat, l'amiga ho contà a altra amiga, e aqueixa a altra, e ainsí en lo poble n'eren mantes les dones sabedores de la poca cosa d'en Joan.

No tardà això en introduir-se a les obertes oïdes d'en Joan, qui, per a demostrar l'aberració de la

seua mulyer, convidà, per la festa major del poble, a quantes amigues n'eren de la Mònica.

Quan totes les amigues n'eren menjades e begudes, gaudint xiroies, mig ubriagades per la vinassa; e quan massa mostrauen en sa llengua burlesques frases; e en sos llavis intencionades riotes, bo i fent uylet, per ço que contà la Mònica, en Joan s'enfilà en cadira, e posant al descobert, *còram pòpulo*, un gran... document raylat e ert com pergami, les he diguí ab catxassa e to cerimoniós:

—Què vos n'he sembla d'açò? Tant n'és cert que en sóch poca cosa? Obriu, dones, vostres esguards e mireu... la escritura e llegiu! Es eixa la més gran... història en los caps dels homes esdevinguda!

Ainsí n'era de fet. E llurs se n'admirauen, car non sabien, los seus marits, cosa tan grandiosa.

Per això dixli una de les amigues a la Mònica:

—Non és de rahó ço que n'has dit; car non és, reñonoll!, non és gens de... poca cosa! Tan xiroia n'estaria jo si lo meu marit posseís tanta... sabiduria!

E les altres dones afirmaren lo esmentat; emperò la Mònica, no conuincent d'aital rahonament, els digué açò del sentit filosòfich:

—Tot lo que vullgau, emperò, en barrinar la meua pensa esclarida, prou me fa compendre de què lo meu marit n'és una... poca cosa, perquè lo seu ase, ab tot e essent una bèstia, n'és més en la cosa que ell.

E si un ase n'és menos que un home, un home non ha d'ésser menos que la bèstia, ja que tota la grandesa se posa en los caps dels homes.

E per lo referit, llurs dones convingueren que, encara que abdós tenen son cap, n'ha d'ésser més en l'home que non en l'ase, car ainsí ho demana l'uniforme a la sua grandesa.

E si non és ara, l'uniformació en les dues grandeses, qui sap si l'esdeuenidor dels temps ens dirà: «*Amén sèmpet et úbique.*»

L'HERÈNCIA DEL SENYOR RAMON

El senyor Ramon, multimilionari, es va morir de repent. El bon senyor tenia tres nebots, als quals va deixar la seva fortuna, però fent constar en el testament una clàusula força original:

«Cada un dels meus nebots, si vol heredar la tercera part dels meus béns, deurà dipositar cinquanta mil pessetes en ma caixa de morts en l'acte de l'enterrament. Ja ho sé que això és llençar els

diners. No hi fa res. Significa el meu profund despreci pel diner. I per lo que pugui ésser, el meu panteó estarà forrat de ferro...»

Els tres nebots pensaren impugnar el testament, qualificant-lo d'obra d'un boig, però no els valgué. El notari els aconsellà que acatessin les disposicions del difunt si no volien que dels seus béns se n'incautés la Beneficència...

Vingué l'acte de l'enterrament. El nebot més gran, en Romeu, s'apropà a l'obert taüt i solemniament diposità en ell un rotllo de monedes d'or. I se n'anà, amb la satisfacció del deure complert.

El segon nebot, en Salvi, s'apropà també i va deixar-hi cent bitllets de mil pessetes.

—Com! Cent?—va dir el notari.

—Sí. Cinquanta de meus i cinquanta d'en Romeu. Els canvio...

I es quedà amb l'or. Hi guanyà unes quantes mils pessetes.

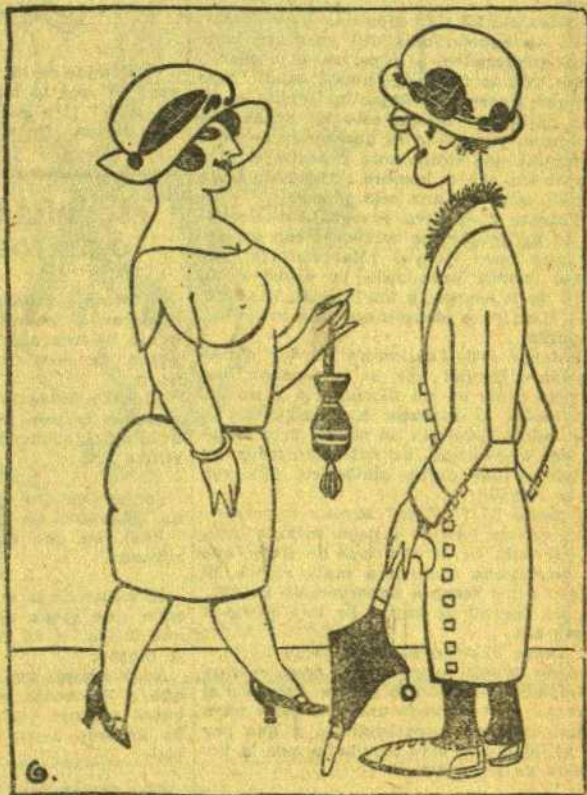
En Bertran, el tercer nebot, s'acostà a la caixa i arrambà amb els cent bitllets, posant damunt del mort un paperet.

—Què és això?

—Un xec de la casa «Os, Bertran i C.^a» per valor de 150,000 pessetes. La meua firma val més que l'or...

I se n'anà amb els vint mil durets i amb el deure complert...

Va ésser l'únic que sortí bé del compromís.

—No hi ha dubte! Es necessita molt pit per llençar-se a aquesta vida!

PATENTES PATENTADAS QUE PATENTIZAN EL PATENTE ESFUERZO DE NUESTROS INVENTORES

Del 8 de julio al 12 de diciembre han sido registradas, en el folio de Sans, las siguientes patentes de invención, que nosotros, que no badamos, publicamos hoy, para que se vea que en nuestro país hay también sabios de debueno.

Patente 369.—*Casa especial para los terremotos.*—Es de aquello más ingeniosa. Consiste en una gran bola de metal, cop puerta y ventanas. ¿Que viene un terremoto? Eso ray. La casa rodola y no se hace malbién nada.

Patente 12,021.—*Encendedor que no hace higo.*—Los encendedores son muy empipadores cuando hacen llufa. Este no la hace may. Consiste en una cajita de cartón, que en un costado tiene una mica de azufre enganchada, y dentro unos cilindritos de cera con fósforo al cabo de arriba. Se abre la caja, se coge con dos dedos un cilindrito, se le rasca la punta por la parte rasposa y se enciende en un tres y no nada. Hace como un juez jubilado: no falla.

Patente 2.781.412.—*Máquina para fumar.*—Es de aquello más útil para los hombres atrafegados. A lo mejor—o lo peor,—éstos, con la deria de fumar, calan fuego porque tienen que dejar la burilla entre los papelotes. Ahora esto se acabó. La máquina patentada es una mena de boca artificial, que chupa sola y acaba el caliqueño sin que el hombre atrafegado haya tenido que dar una sola pipada.

Patente 2.—*Batera fonográfica.*—Consiste en un gramófono corriente, con un disco que hace «¡Man! ¡Marramau!», que tiene cuerda para toda la noche y un pico. Se le engaga, y los ratones, al sentir el «¡Mian!», se piensan que hay un gato... y guillan.

Patente 698.—*Innovación en los diccionarios.*—¿Verdad que es empipador buscar un mote en un diccionario y no encontrarlo? El inventor ha engiponado la cosa con la pensada de poner, todo seguido del diccionario, un índice de todas las palabras, por orden alfabético. ¡Ya ven si es sencillo!

Patente 7.777.—*Papel secante impermeable.*—Era un hástigo el papel secante. Apenas te caía en él una taca de tinta, que se escapaba como una mala nueva. El nuevo papel secante impermeable no chupa un borral de tinta. Es una pensada hasta allí.

Patente 81.—*Depósitos incombustibles.*—Cuando se cala fuego en una casa, es muy empipador que todo se queme. Por esto el inventor ha barrinado unos depósitos para agua, que son incombustibles y que por su utilidad han sido adoptados por la Sociedad de Pesebristas.

El redactor de mandangas,
Pío Pi Pot
(Pasajero del 29)

UN FRESCO

Advertido el guardia urbano Urbano Guardia de que por la calle de en Treinta iba un hombre, haciendo tintinas, en demanda de socorro, corrió a auxiliarlo, pues, aunque guardia, tiene mejor fondo que el puerto de Barcelona.

Lo encontró delante del Bar del Cisco, sosteniéndose con bastantes faenas. Lo interrogó con menquería y sacó el entrellado de la cosa. El fulano—que se dice Buitrago—estaba pedo por haber ingerido doce de la fuerte, e iba en demanda de Socorro, porque Socorro es la flavia que le pasa un diario para sus vicios.

Total, nada entre homoplotos, que diría el doctor López.

—¿Conque se ha ido a can Taps tu suegro? ¿Y qué te ha dejado?

—¡Psh! ¡Un carretón!

—¡Caram! ¡Ya tienes para ir tirando...

ESCUJILLA BARREJADA, O DE TOCO UN PODO

El aviador Schöenbrut, volando volando, topó con el monumento a Colón y con la punta de una ala le hizo gran raya a la figura de don Cristóbal, tocando a la nariz.

Piensen baldarlo con una multa. Creemos que es una injusticia. ¡Multar a un aviador el primer golpe que raya a gran altura!

¿Saben en qué se parece un castillo a un magatzem de paños?

Pues, en que seguramente hay piezas rayadas.

El sastre de la calle de Giriti, ha inventado una mena de capas que, por más que llueva, si no las sacan a la calle, no se mojan.

Pero ahora un señor de la Catedral, que a la cuenta se dice don Cabillo, le busca razones porque el talós del sastre ha llamado a su producción «Capa pluvial».

Dice Napoleón:

«Si rascáis al ruso, sale el cosaco...»

No se fien. Un amigo nuestro, que por cierto se dice Juanet, se entretuvo en rascar un ruso y sólo halló el forro.

Para la tos, lo mejor son las corrientes de aire. Este descubrimiento, casi bien sensacional, lo ha hecho nuestro redactor de lavaderos señor Tótila. La enhorabuena.

¿Qué pueblo de Asturias recuerda un mudo?

Pues Astorga. Si: por aquello de «quiza calla, Astorga».

Hemos recibido un poema de 2.341 estrofas, que no podemos publicar por ser más largo que lo de la Exposición. Y es una lástima, pueden subir de pies, pues tiene las bellezas a gavadales. Veán, sí:

«La juventud dorada al fuego

de la danza se entrega luego...»

¿Hay o no hay pesquis?

¿En qué se parece este mundo de menos a un merengue?

¿En que todo es leche!

En Reus se ha casado una hermana de la Caridad. El hecho ha armado rebomborio, porque tomaron la cosa malamente. ¡No sabemos pas ver por qué las hermanas de Caridad, la mujer que hace nuestras faenas, no se pueden casar!

Damos un escuradientes nuevo de triaca a quien diga, sin entrebancarse, lo siguiente:

«Dins d'un hort hi ha una fadrina que la flor tria, que la flor tria, que la flor tria, que la flor tria...», etc.

«Chimo li diu a sa filla:—Filla, pica espiga, filla, pica espiga, filla, pica espiga...», etcétera, etc.

«Mamí, mamá de la matí; mamá la ma de la matí. Mamí la ma te la matí.»

JULIO MARZO Y ABRIL

ANTERIORESCLERÓTICO

Antiguo alumno del Colegio Municipal de la calle de Roca. Ex pasajero del globo cautivo de la Exposición del 88. Suscriptor de *Las Noticias* Ex reoluta del regimiento de Tetuán en 1882. Amigo de Rius y Rius.—Comunica a sus amigos íntimos entrañables y del alma, que no tiene nada que ver con un tal Julio Marzo, achampado por la «poli» por corrupción de menores.

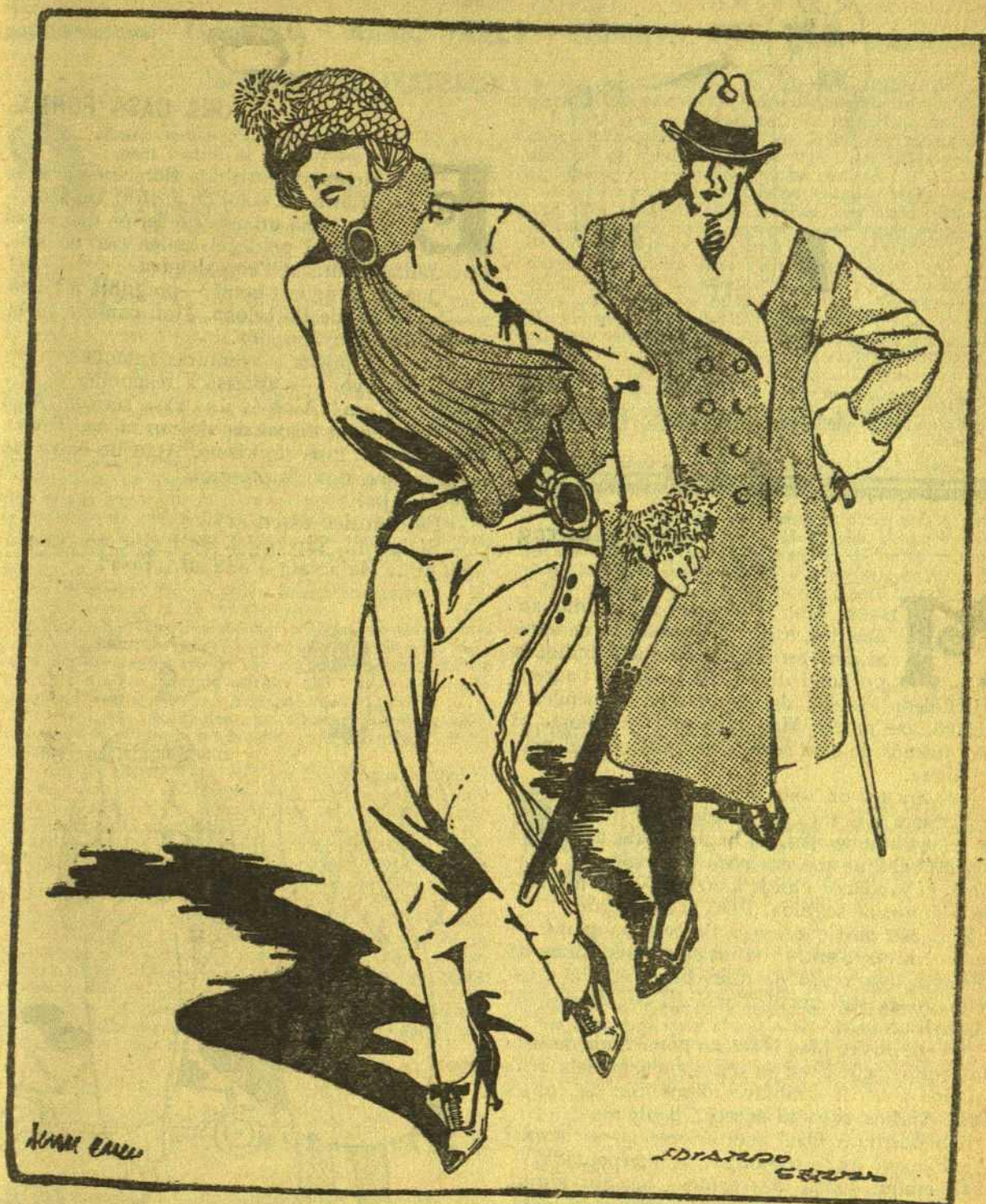
UNA DECISION ENERGICA

Nuestro querido amigo y acreedor don Marcelo Terra, oficial del Cuerpo de Correos y conocido de Lerroux, ha hecho una como un cuévano: ha engegado a dida el Cuerpo.

Todo ha sido cuestión de la mena de ser de cada uno. Terra tiene un genio como un petardo, y al saber que le enviaban al Giro Postal se ha cabreado de valiente.

—¡No estoy yo para que cada día me vengan con imposiciones!

Y ha tocado el dos escapado. Escapado sí. El Cuerpo se queda, pues, sin su miembro de más relieve...

—No li agrada, senyoreta, que li vinguin al darrera?
—Què vol que li digui! No ho sé. A mi sempre em vénen al davant.

—Anem al cine?
—Bueno; però abans compra castanyes, per escalfar-te les mans.

UN MALENTÈS

MISTER Mac Harrons, multimilionari americà, arribà a Barcelona i demanà al cambrer del vaixell que li indiqués un hotel d'upa. El cambrer l'adreçà a l'«Odeon Hotel», del carrer d'en Menéndez i Pelayo, on mister Mac Harrons, acostumat al luxe fastuós de casa seva, s'hi trobà com el peix a l'aigua.

Allò era tot un senyor hotel, a l'estil dels del seu gènere a França i a Anglaterra. El bon ianqui estava meravellat. Si hagués estat al tanto i hagués sapigut que era obra d'en Llorenç Fontanet, el fundador i antic amo del Xalet, ho hauria comprès de seguida. Però anem al gra.

Feia dos dies que era a Barcelona, quan, un vespre va veure entrar en un dels regis salons de l'hotel a una xicota de tipus britànic, alta i esvelta, rossa com un fil d'or... El cor del ianqui va fer-li un salt.

No era mister Mac Harrons home amic de perdre temps. Creia en la omnipotència dels seus milions i res li semblava impossible de conseguir. Així és que s'hi acostà i li digué:

—Señorrita... Osté querrer aseptar mi mano?
—Per què no?—respongué la interpel·lada.

El ianqui quedà més content que un ginjol, i aquell mateix vespre, veient entrar a la rossa, li entregà un ric estoig que contenia un valuós anell de brillants.

—I ara!—féu la xicota.—Què vol dir això?
—Ser anillo de novios.
—Eh? Què s'empatolla?
—No consentir osté en ser mi muquer?

—Jo? Vostè està pet!
—Osté no haber consentido aceptar mi mano?
—Està clar! Com que sóc la manicura de la casa!

UNA CASA FORMAL

EN Romagosa arribà a Barcelona i es féu portar a un hotel de *postin*. En Romagosa tenia un aspecte seriós que imposava. Al poble el tenien per un savi, però tanta reputació l'empalagava.

—Què tal és aquest hotel?—preguntà a l'amo.

—Lo millor de Barcelona. Molt confort, molta netedat, menjar abundós...

—Però, es presta a aventures galants?

—No, senyor!—s'apressà a respondre el propietari.—I ara! Això és una casa seriosa. Aquí no es consenten disbauxes de cap mena. Tenim, amb això, un gros rigorisme. Aquí no entra cap dona que no sigui la pròpia...

—Ah! Ja!

—Es com deu ésser, oi?

—Sí, però... sap què li dic? Que no comptin amb mi... Me'n vaig a una altra casa!

—Vol que l'acompanyi?
—Tindré un gran gust!
—El gust anirà a mitges.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

ARRIBA, senyors, que això ho donen! El moviment teatral de la setmana passada ha sigut més intens que el d'una xocolatera a les vuit del matí, o que el d'una meuca cap allà mitja nit.

Si no fos que un hom encara té delit per aguantar com un heroi totes les emocions que es presentin, a hores d'ara ja m'hauria tornat neurastènic, si és que no m'havia tornat ximple.

Aquí, una estrena; més enllà, una altra; més ençà, dues...; ja els dic jo que no he pogut parar un moment. Si arribo a ésser d'aquells que no poden viure sense parlar, creguin que hauria quedat ben guarrit.

El que més va preocupar-me, va ésser aquella «Doña Francisquita» que es va fer esperar vint-i-quatre hores més del convingut. Tot al contrari d'una altra senyora del mateix nom que jo tenia per dispesera, la qual acostumava a demanar-me els quartos vint-i-quatre hores abans d'acabar el mes.

Però, vaja, un bon dinar diuen que fa de bon esperar, i no es pot negar que la nova sarsuela del mestre Vives és un cobert de quatre duros, en el qual no hi manca res.

Potser per això mateix a molts que no tenien costum de menjar tan bé els va rependre i van sortir fent ganyotes.

Què hi farem! No es poden llençar margarides a segons qui, com ja va dir en Cacasenó.

A l'escenari del «Poliograma» s'hi va presentar una companyia francesa de gran guinyol que devia estar fent bolos per Perpinyà i ens la van encolomar com si fos de la *Ville Lumière*. Sembla estrany que encara es puguin organitzar *tournées pour l'Espagne et le Maroc*!

En canvi, els «franxutis» que s'han presentat a «Romea» amb el «Vidocq» ho fan força bé, i el públic els ha dit *ura!*, que vol dir raim.

També ha tingut força èxit un melodrama de «Madres i serenos» estrenat al «Còmic» amb el títol de «El salto de la muerte». A mi, francament, va agradar-me més que el salt de la regalèsia.

Altres encert ha sigut «La granjera de Arlés», estrenada al «Nuevo» per la companyia d'en Vinyes, que ara s'està arrodonint amb artistes d'òpera, perquè, segons tenim entès, pensen estrenar el «Parsifal» el dia 28 d'aquest mes, arreglat per en Giralt i en Manolo Fernández.

Al «Barcelonà» no sé què pensen; veient que hi va poca gent, van estrenar un drama de la Pilar Millan Astray, titolat «Al rugir el león», i, és clar, al sentir aquests *rugidos* la gent encara s'hi acosta menys.

Al «Goya» es prepara una obra d'en Pirandello que diuen que n'hi ha per sucra-hi cadires i llogar-hi pa. Ja en parlaré quan me vagui.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

COMENCEM aquesta setmana una petita era d'abundància pels llocs de reunió dels noctàmbuls; el Nadal, festa catòlica i familiar, íntima, ha degenerat en una mena de saturnal pagana, amb totes ses conseqüències; sigui pel fred, que fa venir ganes d'escalfar-se, sigui pels *aguinaldos*, o sigui per lo que sigui, en aquests dies, qui més qui menys, es dedica a faltar als manaments del que llavors va néixer, encara que passat el 27 hom torni a

la vida formal corrent, de despatx o botiga, cine a les nits i fins de tant en tant algun «contacte» amb la dona...

Tota la gent dels music-halls es torna boja ara, reforçant els programes, els preus, i fins els talons de les sabates, en previsió de la terrible *cuesta de enero*, que aquest any es presentarà gairebé vertical.

Al «Palace» hi ha en Sacha Goudine, més artista i amb més facultats, si és possible, que mai; amb ell la «Palace-Revue» podrà navegar molt temps sense perill de naufragi; ja és bon patró en Sugranyes!... Ara han estrenat el quadre «Les Paradis Artificiels», que per si sol bastaria per acontentar a la gent; però és una llàstima que, així com hi ha «L'opium», «L'ether» i «La Morphine», s'hagin oblidat de posar-hi «Le Cazalla», «L'aguardent de Chinchón» i «La xocolata de pesseta», tres tòxics també molt coneguts i capaços d'emportar-se al Paradís més gent que hi càpiga... Clar que les dones representatives s'haurien de posar en caràcter, i la de la xocolata, per exemple, podria sortir empastifada de mantega... Seria bonic, oi? Brindem la idea a qui pugui aprofitar-la.

Ah! L'Eugènia Roca ens agrada com artista i ens agrada com a dona; cadascú pot escollir la part que li convingui.

L'«Alcázar Español» ha tornat a obrir amb l'Emília Piñol i les Germanes Segri. Molt aviat F. L. T.; això vol dir que ens fumeran la trastada de tornar a tancar si no hi va la gent; ells no s'atreveixen a dir-ho clar i ho anuncien amb inicials només; però nosaltres rai, que tenim una vista!...

JUANITU

FUTBOL

ESPANYA, 3 — PORTUGAL, 0

EUROPA, 4 — SANS, 3

EN Sami, en Cros i en Travieso han quedat veient visions. En Zabala, amb aquell posat de «tant se me'n dona» ha fet tres gols. I, per fer-nos més la guitza, els ha fet en un camp neutral, amb una línia de davanters amb els quals no estava acostumat a jugar i amb un públic de «toros».

Vet aquí una altra ironia del futbol. Els periodistes filosòfico-deportius ja tenen feina per estona.

A Sans la cosa prengué caràcters de «gran guinyol». Els de l'«Europa» varen perdre més greix a Sans, que no perdria en Cardona sentint a dir mal d'en Sami.

Els *sansenses*, que d'ençà d'aquella pana al camp de l'«Europa» l'hi portaven votada, es varen estar abans del partit una setmana menjant gra fort i entrenant-se a donar patades a un guarda-cantó, en espera de fer un escarment.

En Matas resava a tots els sants per a que no li desgraciessin cap jugador, de tan mal parada que veia la cosa.

No volem remarcar l'actuació de cap jugador, perquè encara tenim palpitations i del cap ens surt una fumera que no ens deixa ésser imparcials.

...I per no ésser imparcials, val més plegar.

AL VOLTANT DEL MUNDO

DE QUAN LES BÈSTIES PARLAVEN

A SHANFFOTH es conserva, a l'Arxiu de Casa la Ciutat, una col·lecció d'estudis sobre les bèsties, fets pel savi naturalista Karaih Kattfosch, que són un model d'observació i d'estudi.

En un de dits documents tracta de les cabres, fent veure la necessitat de fer desaparèixer aquesta mena de bèstia.

Diu que, tant el cabrit com el cabró, són perjudicials a la societat, i que la cabra, pel sol fet de posar-se entre cames, deu ésser exterminada.

UN CAS DE PALUDISME

A Makferland s'ha registrat un cas de paludisme, davant del qual les eminències mèdiques més eminències i més mèdiques s'han quedat amb la boca badada.

Es tracta d'un pobre home que per distracció es va beure una loció per a fer créixer el cabell, creient que prenia una cervesa. Al cap de pocs dies el seu cos semblava un raspall i es feia clenxa allà on li donava la gana.

Els metges, que en tot troben pèls, han qualificat de paludisme un cas que no té res que veure amb les febres; però el pacient, que, per sort, no té pèls a la llengua, els ha dit el

nom del porc.—Lo més indicat per aquest cas, ens sembla que seria beure's un depilatori.

UNA HERÈNCIA COMPLICADA

A Nova York, els advocats i notaris estan a punt de perdre la xaveta, degut a un cas de viduetat que arrossega un seguit de dificultats i complicacions que no hi ha manera de resoldre.

El dissabte, a tres quarts de sis de la matinada, els esposos Festhelaguitzha varen aclucar els ulls a la vegada, talment com si s'ho haguessin dit. Això, que fins aquí només és curiós, quasibé ha devingut trágic.

El senyor Festhelaguitzha deixava la seva fortuna a la seva dona, i la senyora Festhelaguitzha la deixava al seu marit. Però vet aquí que el senyor tenia uns nebots i la senyora uns altres, i aquests mouen un enrenou que Déu n'hi dó.

Els nebots de la senyora asseguruen que el primer en morir fou el senyor i que la fortuna deu passar a la senyora, i, per consegüent, han de percebre-la ells.

Els nebots del senyor protesten i diuen que la primera en morir fou la senyora i que la fortuna és ben seva.

Es tracta d'un cas que no té solució, però que, per evitar que es repeteixi, els Ajuntaments han nomenat a uns quants cronometradors mortuoris per a que a la capçalera de l'agonitzant certifiquin els segons exactes, i fora complicacions.

A AMÉRICA EN TREN

Al llegir aquest títol, la majoria dels nostres llegidors arrufaran el nas, creient que es tracta d'una encerada. Doncs, no, senyors!

El fet ha passat a les costes de Shidral. Un tren passava per damunt d'un pont, quan aquest s'ensorrà, anant a parar el tren al riu. Les aigües del riu el desembocaren tranquil·lament al mar, i com que amb la caiguda la màquina no va sofrir cap desperfecte, va seguir funcionant, arrossegant els vagons per sobre l'aigua, amb gran esverament dels viatgers, que al cap de dos dies es trobaren a Bons Aires sense sapiguer el perquè.

Els enginyers, els arquitectes i els «curanderos» de tot el món s'han trencat el cap una pila de temps cercant una explicació tècnica de com pot haver-se realitzat aquest fenomen, i sembla que a força de rumiar han posat el dit a la llaga.

No era la màquina la que funcionava. La força que arrossegava el tren eren dos vagons d'arenegades salades, que amb la mullena es varen revifar, posant-se a nedar desesperadament, fins arribar a Amèrica.

Es curiós, oi?

LANG-HUSTINUS

—Es un cas greu?
—No. Es per pesar-me.

(De Sans Gène.)

—El baró està força bé per sa edat.
—Però no per la meua.

(De Sans Gène.)

—Ensenyi'm sa llicència de venedor ambulat.
—No en sóc. Sóc banquer.

(De London Opinion.)

—I per què, al sorprendre a sa muller en flagrant delict, ha fet fotografiar l'escena?

—Perquè els nostres fills vegin ço que feia sa mare.
(De Le Journal Amusant.)

—On vas amb el despertador?
—Es per fer aixecar la llebre!

DÍSTICS FILOSÒFICS

La mentida i la veritat,
en cap temps s'han atrapat.

Els que viuen en presons,
no els hi manquen rosegons.

Tant si ets savi com talòs,
hauràs de rosegat l'os.

Si vols ésser respectat,
fes el ric i vés mudat.

Dona que fa la carrera,
no va a la missa primera.

No li busquis el mal viure
a qui té ganes de riure.

Molts que van amb clenxa llisa,
potser no duen camisa.

Estima la religió
i el cafè que en sia bo.

No perquè vagis nuet
tinguis de tenir més fred.

De carros i carretons
en veuràs per tots cantons.

Si et compres unes sabates,
val més de preu, que barates.

Els Governos són pels Estats
i les rates són pels gats.

El frare camina amb xancle
i té la mànega ampla.

D'embustero i de ramera
no et fiïs de cap manera.

FRA ANSELM TAROT

*** Llegim en *El Diluvio* l'anunci de l'estrena, en el «Goya», de l'obra d'en Pirandello «Seis personajes en busca de Antón».

No barrinin, que no el trobaran al tal Anton. Es tracta de l'obra «Seis personajes en busca de autor». Una badada tothom la pot tenir.

*** En *El Nervión*, de Santander, hi trobem el següent anunci:

«Banda musical, se ofrece para fiestas, casamientos y partos...»

No sabem veure l'aplicació que pot tenir una murga al transcendental acte de desocupar. ¿Si facilitarà allò de l'hora ben petita? Misteris de l'obstetrícia!

*** De *Las Provincias*, de Valencia:

«Para hacer más encantador el ritmo que acabo de hallar debajo de la almohada...»

Un ritme! Vols dir que no era una tita?

*** Duia el *Times*, fa dues setmanes:

«Discursos brillantes, sintéticos, especiales para candidatos conservadores. Precio: 500 palabras, 3 libras esterlinas; 1,000 palabras, 5 libras.»

Apa, Rius! Vet aquí una fortuneta a fer.

*** Un rètol vist a València:

«Se compra hierro, plomo, pan seco y otros metales...»
Es veu que avui tot està metal·litzat.

*** Vist a Sant Martí:

«Fábrica de soldados, menudos y despojos de F. de T.»
Ves quines coses de fabricar!

Odeon Hotel

Establiment que deu ésser visitat. Com ell no
n'hi ha cap altre.

Menéndez Pelayo, 214

HABITACIO.-10 pessetes

Correspondència

Joanet.—Si no envia quelcom que tingui més solta, no farem res. Al tanto, doncs.

P. P. W.—Faci-li gastos. Qui sap on para! De totes maneres, ho tornarem a buscar.

Un de Reus.—Per molts anys! Això s'ha de celebrar, eh? Que no es digui que els de Reus són rancis!

Ca!—Això li diem: ca! Els ninots són calcats i amb poca traça. Que es creu que ens mamem el dit?

Quimeta.—Ens agrada molt lo seu, prenda. Ens referim als seus treballs. Farem quelcom.

T. Lafica.—No. Van al pot de pet. Són mansos. Però vagi fent. Potser algun dia ho encertarà.

Sis barruts.—I tots sis han col·laborat en això? Perquè els tocarà una sisena part de bunyol per barba.

Els del palco del llanto.—Ja ens agraden, ja, les xafarderies, però no d'aquesta mena. Rebrem.

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

FUTBOL

Camp nou de l'Europa
a tres quarts de tres

Sz. A. K.

Finalista del campionat d'Hongria

contra

C. D. EUROPA

CAMPION DE CATALUNYA

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—**5 PSESTAS CASH.**
IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eczemas*, *herpes*, *úlceras varicosas* (lagas de las piernas), *erupciones escrofulosas*, *eritemas acné*, *urticaria*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—**VENTA, 5 PSESTAS FRASCO.**
DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas*, *espermatorrea* (pérdidas seminales), *causación mental*, *pérdida de memoria*, *dolor de cabeza*, *vértigos*, *debilidad muscular*, *fatiga corporal*, *temblores*, *palpitaciones*, *trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—**VENTA, 5 PSESTAS FRASCO.**
AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona.—**VENTA:** *Farmacia Segalé*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANROMÁ MOTOCICLETA, SUN

Vies urinàries-Sífilis-Pell Nou mètode a'emany de tractament 606-914—Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, pral. Policlínica Farré Pijuan.

Llegiu cada dijous **XUT!**

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes : : : :

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producto patentado contra la SARNIA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalt, 66, Barcelona, i Centres d'Especcifics : : : : : :

